

Het huis van het beeld brengt een eerbetoon aan Horn, rond wie het sinds zijn dood in 2005 even stil was, maar die, zoals alle echte talenten, een onvermijdelijke comeback zal maken.

Denk aan de passies en het wonderlijke levensverhaal van Fernand Van Horen, deze uitzonderlijke virtuoos in de spotprenten die een al even uitzonderlijk lot toebedeeld kreeg: hij heeft Anto Carte als leermeester gehad, er zijn er die minder goed zijn. De eerste gekleurde man die officier werd in een cavalerie-eenheid. Zijn drie passies: paarden, sport, tekenen. In 1941 was hij actief bij het Geheim Leger. Hij wordt verraden en gearresteerd door de Gestapo. Hij overleeft verschillende kampen en wordt uitgeleverd door Pattons voorhoede. Horn was een bescheiden man die de menigte in de stadions steeds ontvluchtte. Hij deed aan kogelstoten, hoogspringen, hockey, zwemmen en was dus een uiterst veelzijdig en getalenteerd sportman. Hij was voorgeselecteerd om deel uit te maken van het schermteam voor de Olympische spelen in 1936 en was uiteraard een briljante ruiter, maar dan wel een met een bijzondere voorliefde voor het kaatsen.

In 1936 publiceert hij zijn eerste tekeningen. Later, toen hij vastzat in kampen vereeuwigde hij zijn vreselijke en hartverscheurende dagelijkse leven op bij elkaar gesprokkeld papier. In 1946 publiceert hij zijn eerste sportweekend in *Le Soir*. Zijn stijl zit tussen nog niet als kunst erkende spotcartoons en de strips - wel erkend - in. Hij produceert historische en wetenschappelijke illustraties en een overvloed aan stripadvertenties. Als je zijn sportweekenden doorneemt, zie je meteen de parallellen met de hedendaagse *Alidor*. Twee buitenaardse talenten, meesters van de zwart-witkunst met een voorliefde voor grote beelden zonder retoucheringen, die nochtans bol staan van de grappige personages. Maar de gelijkenis stopt bij de kunst, want Horn was een gentleman en een patriot, en *Alidor* een echte misantroop en een incivist die tot aan zijn laatste zucht (steeds weer blijkt gevend van talent) zijn minachting voor de tegenstanders van het Derde Rijk bleef tentoonspreiden. Horn citeerde graag de elegante *Bara*, de oogverblindende *Cabrol*, de impertinente *Pellos*, de ontroerende *Sempé*, en zijn bijna eigentijdse, de immense *Sennep*. In de geschiedenis van het Belgische stripverhaal is Horn de humorist en meester van de helderheid en nauwkeurigheid, auteur van een enorm uitgebreid oeuvre van ongeëvenaard niveau, getalenteerde nabootser van bewegingen en een duivelse karikaturist (1), een meester van de *hand lettering* en lay-out (zijn prenten zijn uit één stuk en zonder compositie).

- (1) Hij wachtte op het verslag van de Tour de France op tv voor zijn dagelijkse cartoon in *Le Soir*. In scherp contrast met vandaag de dag, verscheen de, soms onbekende, winnaar van de podiumplaats slechts enkele seconden op het zwart-witscherm van het prototype van de tv. Wat volstond voor Horn als inspiratie voor een onverbiddelijke karikatuur.

Michel Michiels